

Publicerad 2010-11-03 23:17 av vibhava-tanha

Det brandgula skenet

Den freudianska skammen sköljde över honom i harmoni med sädesuttömningen, strålningen från datorskärmen värmdes hans rödblommiga kinder och han vände den ryggen och såg ut genom fönstret, också det en skärm. Inte mot ultraporrt men ändå mot en förbluffande sjuk värld och radioaktivt nedfall smattrade mot fönstret. Antiklimax. Så skulle han beskriva sina självförvållade orgasmer, muterade barn, människans retarderade avkomma, Guds motbjudande avbild lekte på gräsmattan utanför och löven på träden rostade och föll från sina grenar för att aldrig bli en del av kretsloppet.

"Vad är detta för främmande värld?" frågade han sig själv.

"Det kommer du aldrig få veta min son" fick han till svar och och reflektionen från fönstret avslöjade faderns impotenta spöke.

Sonen sade utan att vända blicken från världen utanför; "Men far, jag vill uppleva undergången, läppja från människans apokalyptiska intelligens." Sonens axlar och nacke och hela hans kropp var spänd och undernärd efter ett liv av masturbation och ständig beredskap inför fysisk konfrontation.

Den outhärdliga ledsamheten, väntan på den första bloddroppen och obotlig depression, sådana saker som kan driva en man över den rakbladsvassa kanten.

"Ser du det brandgula skenet vid horisonten?" Frågade fadern

"Jag ser det far, vad är det?"

"Det är skenet från mänsklighetens släckta hopp som etsat fast sig på himlen"

Det är vackert far" sa sonen förundrat med ett barns nyfikna leende på läpparna.

Fadern la sin transparenta cancerhand på sin sons knotiga axel och det var en kärlekslös handling.

"Vad kall du är far"

"Det är inte jag som är kall, det är världen min son"

"Men se där far" sa sonen och pekade med sitt skelettfinger mot världens ände. "Den brinner ju! Och ändå säger du att den är kall, du är en lögnare far!" han gjorde ett infantilt försök att frigöra sin axel från faderns hand, men faderns grepp blev hårdare och kallare.

"Nej min perverterade avkomma, jag är ingen lögnare, jag är en profet för jag har sett den icke-existerande framtiden"

Sonen kved i smärtor och hans förtvinade, muskel-lösa ben vek sig, han slöt sina vattniga ögon.

"Men jag vill ut dit far" bönade han och fadern tvingade upp honom igen och med sitt livlösa väsen penetrerade han varje cell i sin sons kropp. Faderns röst i mörkret; "Nu mitt barn, se världen genom mina ögon" och sonen öppnade sina ögon för att precis hinna se himlens sista stjärna slockna och i det uringula skenet från gatubelysningen låg ruttande, massmördade barnalik fortfarande med gasmaskerna för sina ansikten.

"Vad har hänt far?" frågade sonen.

"Människan detonerade världens alla atombomber i fåfänga försök att imitera solen. Ser du barnaliken?"

"Ja far, jag ser dom."

"Är det första gången du ser döden min son"

Ja, ja det är det"

"Det är dina bröder och systrar"

"Dom är så vackra far"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren vibhava-tanha med Poeter.se id #34849 innehar upphovsrätten